

Libris

Respect pentru oameni și cărți

Janette Oke

&

T. Davis Bunn

Limanul
mult dorit

Traducere de Mihaela Tocuț

Casa Cărții, Oradea

2012

Capitolul 1

De când se îmbolnăvisese Andrew, bătrânul John ținea morțiș să se deplaseze de unul singur, refuzând orice fel de ajutor, ba mai mult, insista să se facă util în toate felurile posibile. Astfel, ori de câte ori Catherine era prea ocupată pentru a rezolva anumite treburi gospodărești, el era gata să-i sară în ajutor. Într-una din zilele trecute, de pildă, fiica sa îl surprinsese cărpind o pereche de șosete. Episodul fusese de-a dreptul ilar, întrucât bătrânul folosisese atât de multă lână pentru a acoperi gaura, încât probabil că șoseta nici nu i-ar mai fi încăput în cizmă.

Ieșiră împreună în curte. Catherine îl urma îndeaproape, atentă ca nu cumva bătrânul să se împiedice și să cadă. John Price pășea atent pe cărarea plină de gropi, sprijinindu-se cu o mână de peretele casei.

— Iarna a trecut, iar primăvara încă nu a sosit, zise el, privind înapoi spre Catherine. În zilele acestea dintre anotimpuri, totul pare să stea pe loc, în așteptare.

— Așa este, răspunse tărăgănat femeia, meditănd la adevărul cuvintelor lui.

Trecuseră patru zile de la ultima ninsoare, iar pe cer se adunau deja nori groși, vestind-o pe următoarea. Totuși, zilele dintre ninsoari erau destul de călduroase pentru a putea ieși din casă. Gheața

începuse să se topească, dezvăluind pământul brun și golaș. Catherine știa că, la fel ca întreaga natură, și tatăl său aștepta să vină primăvara. Un alt fel de primăvară, într-un loc mult mai bun. Clipi repede de câteva ori pentru a-și reține lacrimile.

— Am hotărât să le dau de știre fetelor despre starea lui Andrew, spuse ea, încercând din răspuț să își ascundă tremurul din voce.

Bătrânul John ocoli colțul casei și se îndreptă cu băgare de seamă spre șopronul din spatele curții, folosit odinioară de ginerele său pe post de atelier de pielărie. Din cauza sănătății sale șubrede, Andrew nu mai dăduse pe acolo de mai bine de un an.

John se rezemă de ușa șopronului pentru a-și trage sufletul. Cercetă norii, după care își plimbă privirea întâi peste peticele de omăt de pe dealurile nordice, apoi peste crengile golașe din pădurea ce se întindea la vest, evitând în tot acest răstimp să privească în ochii fiicei sale.

— Așa se cuvine să faci, spuse el într-un târziu.

— Bine, dar n-aș vrea să le îngrijorez pe degeaba, protestă Catherine, mai mult față de sine decât față de cuvintele tatălui său.

— Nu aștepta până va fi prea târziu. Nu ți-ai ierta-o niciodată.

Se uită în ochii ei, și, în privirea lui, Catherine văzu cruntul adevăr – un adevăr pe care nu voia să-l accepte.

Vru să obiecteze, să spună că starea lui Andrew nu este chiar atât de gravă, dar privirea calmă a tatălui său o opri. Se afla în fața unui om care se apropia, la rândul-i, de porțile raiului, un om care aștepta cu încredere să vadă ce îl așteaptă de cealaltă parte.

— Trebuie să le dai de știre, spuse el cu blândețe. Fetele trebuie să afle asta de la tine. Trebuie să afle acum, nu după ...

Nu duse până la capăt zdrobitoarea afirmație. Catherine își șterse ochii cu marginea șortului și trase, suspinând, aer în piept. Nu voise să le scrie fetelor, pentru că asta ar fi însemnat să admită dureroasa realitate pe care încercase din răspuț să o ignore atâta vreme.

Uneltele lui Andrew erau aranjate în ordine de-a lungul peretelui lateral. Ai fi zis că nu trecuse nicio zi de când lucrase cu ele.

Singurul indiciu al faptului că el nu mai intrase aici de luni de zile era o fâșie de piele lăsată pe masa de lucru, încrețită și uscată de trecerea timpului.

Catherine îl ajută pe tatăl său să deschidă obloanele din spate și rămase în dreptul ferestrei, cu privirea ațintită în gol. Nu voia palate și veșminte alese. Nu voia o viață plină de concerte și de festinuri. Nu voia decât ceea ce avea aici: căsuța ei, viața ei, pe Dumnezeu ... și pe soțul ei. I se strânse inima. Nu îi mai fusese niciodată atât de frică. Era posibil să îl piardă pe Andrew. În curând. Da, trebuia să le scrie fetelor.

— Ești bună să mă ajuți?

O așteptă, după care ridică o șa de pe un morman de pături vechi de campanie și o așază pe jos. Îndepărtară păturile una câte una, iscând un nor de praf care îi făcu pe amândoi să strănute, le împăturiră și le puseră deoparte.

— Ia te uită! exclamă bătrânul când ajunseră la fundul grămezii. A trecut atâta amar de vreme și tot acolo este!

Catherine recunoscă, nu fără un oarecare efort, vechea ladă de campanie a tatălui său.

— Chiar așa, fata tatei, chiar așa. N-am mai văzut lada asta de ani de zile. Am lăsat-o aici atunci când ne-am mutat cu toții în Georgetown. De atunci nu m-am mai atins de ea.

Se scotoci în buzunarul vestei și scoase o cheie ruginită.

— Și cu toate acestea, am știut exact unde voi găsi atât lada, cât și cheia. Oi fi eu bătrân, dar ramolit nu sunt.

Catherine își clătină zâmbind capul, apoi își întoarse din nou privirea spre cufăr. Pe capacul lăzii erau încrustate cu foiță de aur sigiliul regimentului din care făcuse parte tatăl ei și rangul de maior. John Price trebui să întoarcă cheia cu ambele mâini. Într-un final zăvorul cedă, și împreună reușiră să ridice capacul lăzii. Catherine dădu cu ochii de obiecte pe care nu le mai văzuse de când se mutaseră în Georgetown. În mod normal, ar fi evitat să se gândească la acele vremuri de restriște – când Andrew fusese demis

din cadrul regimentului pentru că îi ajutase pe francezi în timpul exilării acadienilor –, dar acum se afundă cu nesaț în amintiri.

— Uitasem câte decorații ai primit, tată.

— Ei, lasă tinichelele astea vechi. Nu au nicio însemnătate, spuse bătrânul, îndepărtând de peste conținutul cufărului tava puțin adâncă, din lemn, pe care deschiderea capacului o dăduse la iveală.

Cu degetele tremurânde de emoția căutării, scoase întâi o uniformă de gală și un tricorn – ambele învelite în hârtie de orez –, apoi un vechi steag de batalion, niște pintenii și un pumnal. Le puse pe toate la o parte, ca și cum ar fi fost niște vechituri lipsite de valoare. Asta deși, în copilăria lui Catherine, cariera militară reprezentase centrul existenței lui John Price.

Catherine se gândi din nou la cât de mult se schimbaseră tatăl ei. Anii, dar mai ales încercările sufletești, îl transformaseră într-un părinte iubitor, care nu o dată se dovedise a fi un sprijin prețios pentru fiica sa în momente de nesiguranță și deznădejde.

— Cât de mult te-ai schimbat, tată dragă ...

Catherine privi preț de o clipă pumnalul pe care îl luase în mâini, apoi îl puse la loc, peste celelalte obiecte scoase din cufăr, și adăugă:

— Din toate punctele de vedere.

John Price își ridică privirea. Avea o dâră de funingine pe frunte, dar ochii îi erau în continuare plini de lumină.

— Cu adevărat importantă este schimbarea într-o singură privință. Iar pentru asta, trebuie să îți mulțumesc lui Dumnezeu. Și lui Andrew, pentru că mi-a arătat calea către El.

Cuvintele lui o readuseră brusc în prezent. O cuprinse din nou frica.

— Îmi este atât de teamă, spuse ea cu vocea răgușită, după care se lăsă pe un scaunul și își strânse brațele în jurul trupului.

John Price nu o consolă cu vorbe goale, și nici nu o încurajă să nutrească false speranțe.

— Cu voia Domnului, am să fiu aici să te consolez și să te ajut să treci prin orișice greutăți îți rezervă soarta, fu tot ce zise el, punându-și mâna pe umărul ei.

Se sprijini de ea, trase un scaun mai aproape și se așeză. Rămaseră o vreme tăcuți – un tată și o fiică uniți printr-o iubire profundă, ce înfruntaseră împreună greutățile trecutului, iar acum își dădeau putere unul altuia pentru a le înfrunta pe cele ale prezentului. În cele din urmă, Catherine rupse tăcerea.

— Ce cauți, de fapt?

— Asta, răspunse John Price, ridicând de pe fundul cufărului un pachetel învelit în pânză de sac. Mi-a venit o idee ce s-ar putea să îți se pară năstrușnică ...

Totuși, nu își duse gândul până la capăt.

— Nu credeam vreodată că am să trăiesc atât de mult ...

Pe chipul bătrânului apăruse o expresie stranie, a cărei semnificație Catherine nu putu să o înțeleagă. Totuși, intuiția îi spunea că acel pachet conținea mult mai mult decât un simplu simbol al trecutului tatălui său.

John Price dădu pânza la o parte, dezvăluind două caiete îmbrăcate în piele. Când îl atinse pe cel de deasupra, clampa pentru închiderea copertilor, slăbită de trecerea timpului, căzu. Bărbatul puse cu grijă la o parte încheietoarea ruptă și apoi îi întinse fiicei sale cel de-al doilea caiet.

— Acesta este jurnalul mamei tale. Ar fi trebuit să ți-l dau cu ani în urmă ...

— Jurnalul mamei?... șopti Catherine.

În afară de bibeloufi ciobit ce decora polița de deasupra căminului, nu știa să mai fi rămas ceva de la mama ei. Până acum nu putuse decât să-și imagineze chipul și înfățișarea ei. Fusesse orfană de mamă toată viața.

— Azi-noapte, când Andrew se sufoca, ai spus că ai nevoie de un sprijin. Că ți-e dor de mama ta, că ți-ai dori să o fi cunoscut chiar și un pic. Să ai măcar o amintire cu ea. Erai atât de micuță când a ...

Se opri și își șterse ochii.

— Ar fi trebuit să-ți dau acest jurnal încă de pe vremea când erai copil. Dar atunci nu m-am simțit în stare să o fac. Voiam să ți-l dau

mai târziu, după ce vei fi crescut, dar, cu timpul, pur și simplu am uitat cu totul de el.

Privi spre caietul din mâinile lui Catherine.

— Nu sunt decât un bătrân netrebnic.

Catherine se aplecă în față și își puse mâna pe obrazul palid al tatălui său.

— Cum poți să spui așa ceva? Nu știu ce m-aș fi făcut fără dumneata, tată, mai ales acum, când Andrew este atât de bolnav. Dacă nu ai fi fost aici, să mă ajuți să port această povară, eu pur și simplu nu aș fi rezistat ...

— Nici măcar nu l-am citit, spuse bătrânul, cu privirea ațintită în continuare asupra jurnalului. N-am avut puterea să o fac. La început, am fost doborât de durere. Apoi, am trecut ... am trecut printr-o perioadă de furie oarbă. O vreme am învinuit-o în sinea mea că ne-a părăsit! Știu că nu poți să înțelegi asta. Nici eu nu mai pot ... Credeam, probabil, că ar fi trebuit să fie mai puternică și să nu cedeze atât de ușor în fața morții. Apoi pur și simplu nu m-am mai gândit la asta. Mă temeam, vezi tu. Dacă ... dacă aveam să citesc în jurnalul ei că mă găsea supărător ori, mai rău, că de fapt nu mă iubea?...

Fără tragere de inimă, își ridică privirea. În ochi i se citea vechea durere.

— Mă cunosc destul de bine ca să știu că ar fi putut să se plângă despre câte în lună și în stele în privința mea. Eram un om înfumurat, dur și egoist. Mă mir că a putut să mă iubească măcar un pic ...

— Tată, nu mai vorbi așa. Dumneata nu ești nici înfumurat, nici dur și nici egoist.

— Poate că acum nu mai sunt așa, și asta doar mulțumită milei lui Dumnezeu; dar, înainte să-L cunosc pe El, așa am fost aproape toată viața.

Oftă și întinse mâna după primul caiet.

— Iar acesta este jurnalul tatălui meu. Avem aici jurnalele a două generații din neamul nostru, spuse el, deschizând cu grijă manuscrisul.

Din cauza vechimii, coperta se desprinsese imediat.

— Trebuia să îți fi vorbit mai repede despre asta ...

— Despre ce anume?

— L-am citit o singură dată, răspuse bătrânul întorcând cu grijă filele fragile. Chiar după ce a murit mama ta, aducându-te pe lume. Acelea au fost niște vremuri cumplite. Nu știu ce s-ar fi ales de mine, dacă nu te-aș fi avut pe tine ...

Podeaua de lemn era rece ca gheața și Catherine simți că frigul îi pătrunde în oase. Totuși, se mulțumi să își strângă poalele rochiei în jurul picioarelor și ascultă cu atenție cuvintele tatălui său.

— Nu l-ai cunoscut niciodată pe bunicul tău. Bătrânul Edwin Price era un individ din cale afară de rece și de sever. Un amiral neînduplecat și trufaș. Iute și cumplit la mânie. Când se înfuria, scuipa foc, nu alta. A fost, la rândul-i, ofițer în armata regelui. Colonel. Știi doar că toți bărbații din neamul nostru au fost ofițeri în Regimentul Regelui.

— Da, știu asta, dar ...

— Ei bine, bunicul tău a murit în aceeași perioadă în care s-a stins din viață mama ta. Lucrurile lui mi-au fost trimise la avanpostul la care eram cantonat pe atunci, dar eu nu le-am primit și nici nu am aflat că murise decât după câteva luni de zile. Și probabil că a fost mai bine așa. Când am primit pachetul, eu eram îndurerat de pierderea mamei tale. Printre lucrurile lui, am găsit acest jurnal. Iar ceea ce am descoperit citindu-l ... Ceea ce am descoperit ...

Se opri brusc și lovi cu palma pagina la care era deschis jurnalul.

— Am găsit! Știam că aici trebuie să fie!

— Ce anume ai găsit, tată?

Ochii bătrânului rămaseră ațintiți asupra foii.

— Deși a trecut atâta amar de vreme de când am citit asta, este exact așa cum îmi aminteam, spuse el într-un târziu, întorcându-și privirea spre Catherine. Pe atunci am fost atât de zguduit, încât mai că n-am dat foc jurnalului. Nici nu știu ce m-a făcut să-l cruț. Bănuiesc că voiam să-mi rămână ceva care să-mi amintească de el.